

| SKYRIUS

Pasirodo rūščioji likimo deivė

Tą vakarą patekėjo mėnulis, kokio jau seniai niekas nebuvo matęs: didelis, ryškus ir akytas kaip sūris. Tešliui pasirodė, kad pro sūrio skylę spokso riebi pelė ir krutina ūsus. Pabūgęs tos pelės, jis įlindo į duoninę ir užsiklojo servetėle.

Birbindonas ką tik baigė virti aviečių uogienę ir kuitėsi prie viryklės, norėdamas viską sutvarkyti. Jis netgi apsidžiaugė, kad tokia ryški mėnesiena – nereiks žiebti lempos.

Užsukęs stiklainių dangtelius, nusišluostė kaktą ir prisėdo ant kanapos pailsėti. Stora kamanė, prisirijusi išbėgusios ant laito uogienės ir užsnūdusi ant puodkelės, staiga atsibudo ir sumanė skristi lauk. Pakilo ir, uždama kaip malūnsparnis, rėžėsi į lango stiklą.

Birbindonas, žinoma, tuoj pat pašoko nuo kanapos ir atidarė langą. Kamanė šovė pro jį, atsitrenkė į šikšnosparnį ir nukrito į pelargonijas.

Šikšnosparnis įlėkė vidun ir surūgęs dribtelėjo ant lentynos.

– Anksti grįžai, Bunte Esmeralda, – tarė Birbindonas.
Buntė niūriai į jį dėbteležo.

– Ir tu anksti grįžtum, jeigu tave miške kaž norš šektų, – sumurmėjo. – Lėktų iš pašoš ir kvėpuotų į nugarą!..

– Gal koks paukšteliš? – valydamas laitą, tarė Birbindonas.

Buntė numojo ranka.

– Kurgi ne, paukšteliš! – prunkštelėjo. – Tokš šaltaš kvėpavimaš, net aušiš nušmelkė!..

– Tada gal vėjas? – spėjo Birbindonas.

Buntė papurtė galvą. Ruošėsi kažką sakyti, bet kieme staiga trinktelėjo varteliai, takeliu kažkas sunkiai atslepsėjo ir ėmė belstis į duris, taip smarkiai, kad stakta drebėjo.

Buntė išbalo.

– Paukšteliš, – sušnibždėjo ir pasislėpė po arbatinuko dangalu, tik kojos liko kyšoti.

Birbindonas, žinoma, nuėjo ir atidarė.

Vidun įvirto Didžiaausė senė, niūri, susitaršiusi ir išsisuodinus.

– Negaliu miegot, kai šviečia tokia baisi mėnesiena, – sušnarpštė, virsdama ant kanapos. – Krosn dangte užsidengiau – ir tai nepadėjo!..

Buntė iškišo nosį iš po dangalo. Pamačiusi senę, susiraukė.

– Ir tau nebaisu baldytiš naktimiš, kai likimaš šeka iš paškoš ir kvėpuoja į nugarą? – piktai tarė.

Didžiausė nesusigaudydama pasižiūrėjo į Buntę.

– Atsitrenkei į medį? – paklausė susirūpinusi.

Buntė visai įniršo.

– Ne!!! – sukliko taip, kad net uogienės stiklainiai sutirtėjo.

Senė palingavo galvą. Pažvelgė į mėnulį, atsiduso ir tarė:

– Taip, taip. Kai tokia mėnesiena, kur ten atsitrenksi... betgi žiūrėkit, – tarė ji nustebusi. – Mėnulio link plaukia kažkoks keistas debesis. Panašus į kojine... ir taip greitai, lyg piratų škuna pavėjui!.. Tuoj užstos mėnulį.

Vos ji spėjo tai ištart, trobelėje pasidarė taip tamsu, kad nors į akį durk. Negana to, nusiautė šaltas, dygus vėjo šuoras, trinktelėjo langinė, kažkas dusliai suūkė.

Birbindonas jau graibėsi degtukų, norėdamas uždegti lempą, bet debesis nuslinko, ir mėnesiena vėl nušvietė virtuvę.

Ir tada jie išvydo JĄ.

Šiek tiek priminė pelėdą – turėjo tokias pat dideles geltonas akis ir stačias ausis su kyšančiais pūkų kuokšteliais. Rankose laikė mezgimo virbalus, o iš didelės kišenės ant pilvo tįso siūlų sruoga. Iš tos kišenės galvą

kyštelėjo kažkoks padarėlis, sumirksėjo raudonomis akimis ir vėl pasislėpė.

Birbindonas kostelėjo, nutraukdamas slogią tylą.

– Malonu tamstą matyti mūsų trobelėje, – tarė jis, mandagiai nusilenkdamas nekviestai viešniai. – Manding, malonėtumėt arbatos?..

Buntė tik purkštelėjo pasibaisėjusi. Bet ką tu padarysi, toks jau tas Birbindonas – jis net mumiją taip pasveikintų, jeigu ta įžengtų pro duris. Didžiausė senė, išgąsdinta vizito, šonu pasilinko durų link. Jei- gu kas, vylėsi greitai išspruksianti.

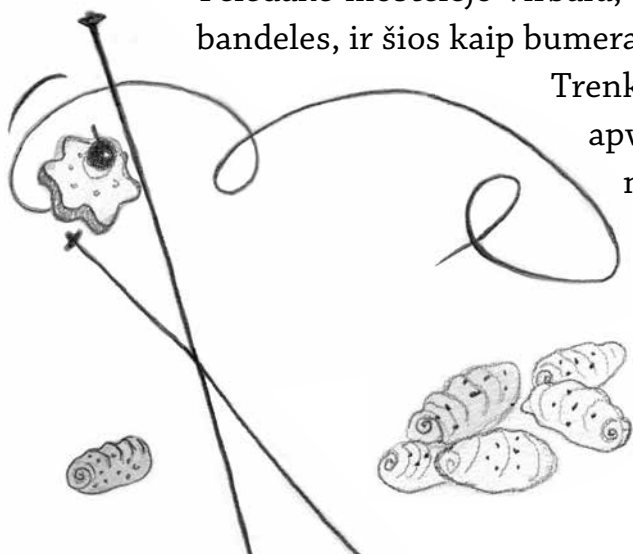
Birbindonas tuo metu jau kaitė vandenį arbatai ir nešė ant stalo bandeles. Viešnia nesibrangino – nė neraginama atsisėdo už stalo ir ėmė kimšti vieną bandelę po kitos.

Buntė neištvėrė. Šoktelėjo kaip įdiliginta, skutamu-ju skridimu pralėkė virš stalo ir pagriebė kelias bandeles pelėdakei iš panosės.

Pelėdakė mostelėjo virbalu, siūlo galu užkabino bandeles, ir šios kaip bumerangas atlėkė atgal.

Trenkėsi į duoninę, šioji apvirto, iškrito užsi- miegojęs Tešlius ir graudžiai sucipo.

Viešnia, norė- dama jį paguos-

ti, nusišypsojo, bet Tešlius tik dar labiau išsigando. O kas neišsigąstų, pamatęs tokius dantis, aštrius kaip skustuvai!.. Net Buntė ant lentynos sėdėjo kaip nudiegta.

– Tamsta, gerbiamoji, eee... – išsižiojo Birbindonas. Jis troško sužinoti, kas yra paslaptingoji viešnia ir ko jai prireikė Raudonojo Molio trobelėje, bet negi imsi ir paklausi. Bus labai stačiokiška.

Pelėdakė dėbtelėjo į jį. Išsitraukė iš kišenės kažkokį padarą ir patupdė jį ant stalo priešais Tešlių.

Tai buvo juodas, nežmoniškai susiraukšlėjęs padarėlis užkritusiais akių vokais. Po jais degė dvi raudonos akutės. Atrodė labai senas ir piktas, panašus į džiovintą grybą.

Tešlius taip išsigando, kad neištvėrė ir apalpo.

Padarėlis dėbtelėjo į apalpusį Tešlių, paniekinamai prunkštelėjo ir apžvelgė visus niūriomis akutėmis. Buntė dėl viso pikto pasislėpė už lentynoj stovinčio ąsočio.

– Gerbiamoji ponja, – tarė Birbindonas, pasiryžęs tiesmukam poelgiui – tiesiog imti ir paklausti, ką visa tai reiškia.